

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P.P. spółki akcyjnej w W.

przeciwko M.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 9 lipca 2025 r., I AGa 44/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2700 zł (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego M.M. od wyroku Sadu Apelacyjnego w Łodzi z 9 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przywołanej przyczynie kasacyjnej obligowało pozwanego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez studiowania akt sprawy i prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15.; z 2 czerwca 2016 r.,

III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2026 r., I CSK 2487/24).

Według autora skargi kasacyjnej jej oczywista zasadność wynikała z tego, że Sąd naruszył art. 6 k.c. przerzucając na pozwanego ciężar wykazania, że powód nie dostarczył przesyłek w sytuacji, kiedy to powód wywodził z faktu wykonania umowy (dostarczenia przesyłek) skutki prawne w postaci żądania zapłaty, a jednocześnie powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność wykonania umowy.

Skarżący nie wykazał tak rozumianej czwartej przyczyny kasacyjnej. W uzasadnieniu zakażonego wyroku Sąd Apelacyjny przeprowadził obszerną analizę stanu faktycznego sprawy oraz dowodów na których się oparł, przedstawiając uporządkowane argumenty, przemawiające za przyjętą przez Sąd interpretacją przedstawionych dowodów, prowadzącą do uwzględnienia powództwa. Nie sposób zatem uznać, że skarga kasacyjna, zawierająca polemikę pozwanego z tym rozumowaniem, jest oczywiście zasadna.

Nadto należy podkreślić, że Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że wyrażonej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu nie można rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli jedna ze stron wykazała wystąpienie faktów przemawiających za słusnością jej stanowiska, to wówczas na drugiej stronie procesu spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności podważających ten wniosek (zob. wyroki SN: z 19 grudnia 2013 r., II PK 70/13; z 12 maja 2011 r., I PK 228/10; z 10 czerwca 2013 r.; z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82). W ramach niniejszej sprawy Sądy obu instancji niewątpliwie miały na uwadze obowiązki stron wynikające z art. 6 k.c. jak również dynamikę procesową, która im towarzyszy.

Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że w orzecznictwie utrwalona jest wykładnia negująca możliwość skutecznego podnoszenia w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 6 k.c., gdy faktycznie zmierza on do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych (zob. wyroki: z 13 czerwca

2000 r., V CKN 64/00, OSNC 2000 nr 12, poz. 232; z 15 października 2004 r., II CK 62/04; z 8 listopada 2005 r., I CK 178/05, oraz z 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07).

Uznać zatem należy, że niniejsza skarga nie może być uznana za oczywiście zasadną.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

Krzysztof Wesółowski

[SOP]